

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.696 van 31 mei 2018
in de zaak A. 219.884/IX-8895**

In zake : Björn DE COSTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Annelies Heirman
kantoor houdend te 9220 Hamme
Kappellestraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Willem Slosse en Astrid Gelijckens
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 64 bus 201
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 juli 2016, strekt tot de nietigverklaring van “[d]e negatieve beslissing van de Minister van Justitie [van] 30/05/2016 met betrekking tot het verzoek tot naamsverandering van [Björn De Coster] naar Neefs [...] waarbij aan [Björn De Coster] de gunst werd geweigerd om de gevraagde naamsverandering door te voeren”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2018.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Heirman, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Astrid Gelijks, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 14 januari 2014 dient verzoeker een aanvraag in om zijn naam te veranderen van ‘De Coster’ naar ‘Neefs’. Hij motiveert dat verzoek als volgt:

“Ik wens een verzoek tot naamsverandering in te dienen, omdat mijn familienaam bij mij niet meer past. Mijn gehele familie is overleden en ik wil ook afstand doen van de afstamming van mijn familie. Ik heb met mijn familie nooit een goede band gehad, waardoor ik mijn familienaam wens te veranderen.

Omwille van de hiervoor aangehaalde redenen die ernstig zijn, wil ik u om een uitzonderlijke gunst vragen en de familienaamverandering van De Coster naar (Neefs) goed te keuren.”

Met een brief van dezelfde datum voegt verzoeker nog een bijkomend argument toe aan zijn aanvraag:

“Hierbij zend ik u nog een extra motiverende reden om de nieuwe familienaamsverandering goed te keuren naar ‘Björn Neefs’.

Via grootmoederszijde in rechte lijn was zij familie van de muzikale en artistieke familie Neefs uit de Kempen. Zij zijn als het ware nog ‘verre’ familie.

Buiten dit waarderen wij ook hun muzikale oeuvre. Omwille van de hiervoor aangehaalde redenen (zie brief) wil ik u om een uitzonderlijke gunst vragen en de nieuwe verzochte familienaam goed te keuren.”

3.2. Op 21 januari 2014 bevestigt de dienst Naamsveranderingen van de FOD Justitie de goede ontvangst van verzoekers aanvraag. Verzoeker wordt gevraagd een voor eensluidend verklaard afschrift van de overlijdensakten van zijn ouders en een bevestiging dat hij noch broers, noch zussen heeft aan de dienst te bezorgen. Verzoeker doet dit op 24 januari 2014.

3.3. Met een nota van 3 mei 2016 stelt de dienst Naamsveranderingen aan de minister van Justitie voor om de naamsverandering te weigeren.

3.4. Met een brief van 30 mei 2016 wordt aan verzoeker de beslissing van de minister van Justitie meegedeeld waarbij de naamsverandering wordt geweigerd. Ze steunt onder meer op de volgende overwegingen:

“Onder verwijzing naar de in rubriek vermelde zaak heb ik de eer u mede te delen dat het toekennen van een naamsverandering krachtens de wet van 15 mei 1987 betreffende de namen en voornamen, onderworpen is aan strikte voorwaarden.

Overeenkomstig de wet van 15 mei 1987 betreffende de namen en voornamen is de naamsverandering een uitzonderlijke maatregel (artikel 3, derde lid). De Raad van State stelt dat, wat dan ook de maatschappelijke evolutie mag zijn aangaande de keuze van de naam die wordt gegeven bij de geboorte van een kind, ingeval van erkenning of adoptie, de vastheid van naam blijft de regel en de wijziging is de uitzondering (R.v.St., 15 december 2015, nr. 233.249, xxx).

Het komt aan de overheid toe om dit uitzonderlijk karakter te bewaren (R.v.St., 15 december 2015, nr. 233.250, Sinanovski; R.v.St., 23 juni 2015, nr. 231.723, Jacquinet; R.v.St., 31 mei 2012, nr. 219.577 en nr. 219.578, Vandereycken). De naamsverandering is een gunst en geen recht (Brussel,

22 april 2004, N.J.W., 2004, p. 769) die op ‘ernstige’ en bewezen motieven moet steunen, omschreven als bijzonder precies en die een imperatief karakter hebben (Verslag namens de Commissie voor de Justitie van de Senaat, Gedr.St. Senaat, 1986-1987, 401-2, p. 9; R.v.St., 24 oktober 2013, nr. 225.250, Agbessi; R.v.St., 17 juni 2011, nr. 213.953, Joseph).

Bovendien mag de gevraagde naam geen aanleiding geven tot verwarring, en verzoeker en derden niet schaden. De voorbereidende werken verduidelijken nog dat ‘de verzoeken die niet op ernstige of geloofwaardige redenen steunen, worden afgewezen, zelfs indien de gevraagde naam niemand schade berokkent’.

Na een grondig onderzoek van uw dossier heeft de heer Minister geoordeeld dat uw situatie niet echt uitzonderlijk is en dat de door u ingeroepen redenen niet ‘ernstig’ zijn in de zin van voornoemde wet.

In casu, de naam ‘De Coster’ is op zichzelf genomen niet van aard om enig nadeel te berokkenen. De naamsverandering werd enkel opgestart daar uw familie overleden is en u dan ook afstand wil doen van de afstamming van uw familie en u nooit een goede band had met uw familie. Uit gegevens waarover mijn departement beschikt blijkt dat de huidige naam een veelvoorkomende naam is.

Zo wordt er geen enkel bewijs voorgelegd van een fout van de vader die dermate zwaar is dat ze het dragen van zijn familienaam ondraaglijk maakt en een afwijking op de vastheid van naam rechtvaardigt.

Kinderen wiens afstamming langs beide zijden vaststaat dragen overeenkomstig de toegepaste regels op het ogenblik van hun geboorte de naam van hun vader.

De gevraagde naam ‘Neefs’ verwijst naar de muzikale familie ‘Neefs’ waar u langs grootmoederszijde familie zou van zijn. De keuze van die naam wordt op geen enkele manier gerechtvaardigd en lijkt lukraak te zijn gekozen. U zou de belangen kunnen schaden van de legitieme titularissen van de naam ‘Neefs’ en verwarring kunnen stichten aangaande uw afstamming.

Er is hier geen speciale reden om af te wijken van de wettelijke bepalingen.”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het eerste middel is genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat de minister van Justitie geen afdoend en volledig onderzoek van het dossier heeft uitgevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen rekening is gehouden met de intense negatieve ervaring bij het dragen van de naam De Coster en de impact die deze naam heeft op verzoekers leven. Het argument dat er geen bewijs van een fout van de vader wordt voorgelegd is niet afdoende om een naamsverandering te weigeren. Omwille van de familiale/ouderlijke band is het bewijs van een zware fout immers onmogelijk te leveren. Bovendien is het leed van morele aard en er dringt zich een buurtonderzoek op om na te gaan hoe de plaatselijke omgeving reageert ten aanzien van verzoeker. Voorts gaat de verwerende partij er verkeerdelijk van uit dat de naam Neefs lukraak is gekozen. In de bestreden beslissing wordt reeds vermeld dat die naam gelieerd is langs grootmoederszijde. Verzoeker had bovendien een normale band met zijn grootmoeder en de naam Neefs is “het dichtste dat bij hem staat en waar toch enige goede herinnering aan is gekoppeld”. Van een zorgvuldige beslissing kan ten slotte ook worden verwacht dat ze in absolute termen geformuleerd is. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker “de belangen [zou] kunnen schaden van de legitieme titularissen van de naam ‘Neefs’ en verwarring [zou] kunnen stichten aangaande [zijn] afstamming”. Welnu, uit de terminologie van dit motief kan worden afgeleid dat de verwerende partij geen daadwerkelijk onderzoek heeft verricht naar het schadelijke karakter van de naamsverandering. Van een zorgvuldige overheid mag worden verwacht dat zij rekening houdt met de aard van

de procedure en dat zij zich strikt duidelijk uitlaat. Dit “vermoedelijk argument” kan dan ook geen verantwoording vormen om de naamsverandering te weigeren.

Verzoeker acht voorts ook het redelijkheidsbeginsel geschonden. Hij herhaalt dienaangaande zijn argumenten die volgens hem tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doen besluiten.

Ten slotte voert verzoeker ook de schending aan van het evenredigheidsbeginsel doordat geen afweging is gemaakt tussen het belang van verzoeker en de beweerdte schade voor de maatschappij of derden, meer in het bijzonder voor de titularissen van de naam ‘Neefs’.

5. In zijn memorie van wederantwoord argumenteert verzoeker nog dat de verwerende partij de relevante feitelijke gegevens met de nodige zorgvuldigheid moet vaststellen en dat zij met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. *In casu* heeft de verwerende partij hem enkel gevraagd om een voor eensluidend verklaard afschrift van de overlijdensakten van zijn ouders en om een bevestiging dat hij noch broers, noch zussen heeft. Andere informatie werd niet gevraagd. Wanneer de verwerende partij echter vaststelt dat de informatie vermeld in het verzoek tot naamswijziging niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van ernstige redenen op grond waarvan de naamsverandering kan worden toegestaan, had zij hem om opheldering moeten vragen, zodat hij dan de omstandigheden van zijn verzoek had kunnen uiteenzetten waarna de verwerende partij op grond daarvan een beredeneerde beslissing had kunnen nemen. Dit geldt ook voor het ontbreken van concrete elementen aangaande het gebrek aan een goede band met de familie in het verzoek tot naamsverandering. Dit had de verwerende partij ertoe moeten nopen een bijkomend onderzoek in te stellen, minstens had zij verzoeker moeten interpellieren om deze stelling toe te lichten met concrete elementen. Ten onrechte argumenteert de verwerende partij dienaangaande in haar memorie van antwoord dat verzoeker wel het bewijs kan leveren van een zware fout van de vader, bijvoorbeeld indien er aangifte zou zijn gedaan van mishandeling. Van een kind kan immers niet worden

aangenomen dat het aangifte zou doen bij de politie wegens mishandeling door zijn ouders. Ten slotte had de verwerende partij zich ook met een eenvoudige vraagstelling aan verzoeker ervan kunnen vergewissen in welke mate hij verwant is met de naam Neefs, maar ook dit is niet gebeurd.

6. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de verwerende partij geen afdoend onderzoek heeft gevoerd naar de redenen van het verzoek tot naamsverandering en hij merkt op dat van hem niet kan worden verwacht dat hij de verwerende partij zou instrueren omtrent de manier waarop zij dat onderzoek dient uit te voeren, bijvoorbeeld door het vragen van een buurtonderzoek.

Beoordeling

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, vermag de Raad van State het overheidsoptreden te toetsen aan het gedrag dat redelijkerwijze van een overheid mag worden verwacht, maar hij vermag slechts in te grijpen als de overheid buiten de grenzen van de redelijkheid heeft gehandeld. Het redelijkheidsbeginsel kan slechts geschonden zijn indien de overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het gewoon niet denkbaar is dat een zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot zulke beslissing zou komen.

8. De door verzoeker aangevoerde schending van de voornoemde beginselen moet mede worden beoordeeld in het licht van de wetgeving die van toepassing is op naamsveranderingen, namelijk de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 mei 1987 ‘betreffende de namen en voornamen’ (hierna: de wet van 15 mei 1987).

Artikel 2, eerste lid, van de wet van 15 mei 1987 luidt:

“Elke persoon die enigerlei reden heeft om van naam of voornamen te veranderen, kan daartoe aan de Minister van Justitie een met redenen omkleed verzoek richten.”

Artikel 3, derde lid, van dezelfde wet, bepaalt:

“De Koning kan de naamsverandering uitzonderlijk toestaan indien hij van oordeel is dat het verzoek op ernstige redenen steunt en dat de gevraagde naam geen aanleiding geeft tot verwarring en de verzoeker of derden niet kan schaden.”

Uit die laatste bepaling blijkt dat om een naamsverandering te verkrijgen aan twee cumulatieve voorwaarden moet worden voldaan: eensdeels moet het verzoek tot naamsverandering op ernstige redenen steunen, anderdeels mag de gevraagde naam geen aanleiding geven tot verwarring en de verzoekende partij of derden niet kunnen schaden.

De onveranderlijkheid van de familienaam is naar de opvatting van de wetgever van 15 mei 1987 noodzakelijk om personen doeltreffend te kunnen identificeren in hun sociale relaties en is een waarborg voor stabiliteit, die slechts bij wijze van uitzondering mag worden verstoord. In de parlementaire voorbereiding van voornoemde wet van 15 mei 1987 is bevestigd dat de onveranderlijkheid van de naam de regel moet blijven en de naamsverandering de uitzondering. Zo wordt in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 15 mei 1987 heeft geleid, uitdrukkelijk gesteld (*Parl.St.* Kamer 1983-84, nr. 966/1, 5):

“Daarentegen moet voor de verandering van naam de onveranderlijkheid de regel blijven en de verandering de uitzondering. Derhalve moeten de verzoeken, waarvan na onderzoek blijkt dat zij niet berusten op een ernstige reden, verworpen worden, zelfs als de gevraagde naam niemand schade berokkent.”

Bij de bespreking van het wetsontwerp werd door de vertegenwoordiger van de minister onder meer verklaard (*Parl.St.* Senaat 1986-87, nr. 401/2, 8):

“De verandering van de naam moet op een duidelijk omschreven en ernstige reden steunen.”

De verschillende wetswijzigingen doorheen de jaren omtrent de wijze waarop de naam verkregen wordt en omtrent de naamswijziging als gevolg van wijziging van afstamming of adoptie (zie respectievelijk de artikelen 335 en volgende en 353-1 en volgende van het Burgerlijk Wetboek), doen geen afbreuk aan het uitgangspunt van de onveranderlijkheid van naam.

9. De overheid beschikt bij de beoordeling van de vraag naar een naamsverandering over een discretionaire bevoegdheid. Het komt de Raad van State niet toe om zich in de plaats van de overheid te stellen bij de beoordeling van de motieven op basis waarvan de naamsverandering al dan niet kan worden toegestaan. Hij mag wel nagaan of de beoordeling van de overheid steunt op feitelijk juiste en in rechte aanvaardbare motieven en of die beoordeling binnen de grenzen van de redelijkheid blijft.

10. De aanvraag tot naamsverandering gebeurt middels een met redenen omkleed verzoek van de persoon die reden ziet om zijn naam te wijzigen. De overheid beoordeelt het verzoek tot naamsverandering op basis van hetgeen de aanvrager in zijn gemotiveerd verzoek heeft uiteengezet. Aangezien een naamsverandering slechts uitzonderlijk en omwille van ernstige redenen wordt toegestaan, valt het aan de aanvrager toe om in zijn met redenen omkleed verzoek met een voldoende graad van precisie de nodige gegevens op te nemen die het bestaan van ernstige redenen kunnen aantonen en om deze gegevens waar mogelijk

met stukken te staven. De overheid kan desgevallend een aanvullend onderzoek uitvoeren naar de argumenten die de aanvrager aanvoert. Bij gebrek aan voldoende precieze gegevens om de aanvraag te onderbouwen is zij echter niet ertoe gehouden, ook niet op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, om een ambtshalve onderzoek uit te voeren teneinde het aanvraagdossier te vervolledigen om op die manier ernstige redenen voor de naamsverandering te kunnen ontwaren.

11. In zijn brieven van 14 januari 2014 motiveert verzoeker zijn vraag tot naamsverandering enkel met de argumenten dat zijn familienaam niet meer bij hem past, dat zijn gehele familie overleden is, dat hij afstand wil doen van de afstamming van zijn familie en dat hij nooit een goede band met zijn familie heeft gehad. Er moet worden vastgesteld dat verzoeker deze argumenten op geen enkele wijze nader heeft toegelicht, laat staan met de nodige stukken heeft onderbouwd.

De verwerende partij heeft, na melding te hebben gemaakt van de toepasselijke wet van 15 mei 1987, het principe van de vastheid van naam, het uitzonderlijke karakter van de naamswijziging – wat immers een gunst is en geen recht – en van de vereisten dat het verzoek op ernstige en bewezen motieven moet steunen en dat de gevraagde naam geen aanleiding mag geven tot verwarring en de verzoekende partij en derden niet mag schaden, geoordeeld dat verzoekers situatie niet uitzonderlijk is en dat de ingeroepen redenen niet ernstig zijn in de zin van de wet van 15 mei 1987. Zij stelt vast dat de naam ‘De Coster’ op zich niet van aard is om enig nadeel te berokkenen. Het blijkt een veel voorkomende naam te zijn. Voorts wordt ook geen enkel bewijs voorgelegd van een fout van de vader die dermate zwaar is dat ze het dragen van zijn familienaam ondraaglijk maakt en een afwijking op de vastheid van naam rechtvaardigt.

Het is niet in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel dat de verwerende partij hierbij geen nader onderzoek heeft verricht naar de morele impact van het dragen van de naam ‘De Coster’ voor verzoeker. Verzoeker heeft hieromtrent immers niets uiteengezet in zijn vraag tot naamsverandering, laat staan

hiervoor enig (begin van) bewijs bijgebracht. Hij heeft zich louter beperkt tot de stelling dat hij geen goede band met zijn familie heeft gehad en de verwerende partij mag aannemen dat dit argument op zich geen ernstige reden is om de naamsverandering toe te staan. Het is evenmin onzorgvuldig dat de verwerende partij, na de algemene vaststelling dat de naam 'De Coster' op zich niet van aard is om enig nadeel toe te brengen, bijkomend opmerkt dat verzoeker ook geen bewijs voorlegt van een fout van de vader die dermate zwaar is dat ze het dragen van zijn familienaam ondraaglijk maakt en een afwijking op de vastheid van naam rechtvaardigt. Verzoeker heeft immers geen enkel specifiek argument aangevoerd waarom hij de naam van zijn vader niet langer wil dragen. Daar verzoeker in zijn aanvraag ten slotte niets stelt omtrent eventuele reacties van zijn buurt op het dragen van de naam 'De Coster' of wijst op de noodzaak van een buurtonderzoek, kan hij niet verwachten dat de verwerende partij op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de behandeling van zijn aanvraag tot een buurtonderzoek zal overgaan. Zoals zo-even reeds gezegd, dient de verwerende partij geen ambtshalve onderzoek uit te voeren teneinde het aanvraagdossier te vervolledigen om op die manier eventuele ernstige redenen voor de naamsverandering te kunnen ontwaren.

12. Omtrent de keuze voor de naam 'Neefs' stelt verzoeker in zijn brieven van 14 januari 2014 dat zijn grootmoeder familie in rechte lijn was van de muzikale familie Neefs en dat hij hun muzikale oeuvre waardeert. Verzoeker heeft evenwel verzuimd om enig bewijs bij te voegen van de afstamming van zijn grootmoeder van de familie 'Neefs' en hij heeft evenmin nader toegelicht waarom deze vermeende afstamming zijn keuze voor de naam 'Neefs' verantwoordt. Het is pas voor het eerst in het verzoekschrift dat verzoeker aanhaalt dat hij met zijn grootmoeder een normale relatie had. Nu uit de aanvraag tot naamsverandering niet duidelijk blijkt hoe de afstammingsband met de familienaam Neefs precies tot stand komt en de waardering voor het muzikale oeuvre slechts een zeer zijdelings verband vertoont met een familienaam, is het niet in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoekers keuze voor de naam 'Neefs' niet gerechtvaardigd

is en lukraak lijkt te zijn gekozen. De verwerende partij heeft er daarenboven op gewezen dat de gekozen naam de belangen van de legitieme titularissen van de familienaam 'Neefs' zou kunnen schaden en dat verwarring aangaande verzoekers afstamming zou kunnen ontstaan. Het is niet onzorgvuldig dat de verwerende partij dit argument op een voorwaardelijke wijze heeft geformuleerd, aangezien volgens artikel 3 van de wet van 15 mei 1987 een risico op verwarring reeds volstaat. Dit noopt niet tot nader onderzoek naar de schadelijke gevolgen voor de titularissen van de naam 'Neefs'. Evenmin diende de verwerende partij een belangenafweging te maken tussen die mogelijke schadelijke gevolgen voor de titularissen van de naam 'Neefs' en het belang van verzoeker.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

14. Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing voorts ook het redelijkheidsbeginsel omdat ze niet met de nodige zorgvuldigheid is vastgesteld en hij herhaalt daarbij zijn argumenten die volgens hem tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doen besluiten.

Zoals hiervoor is uiteengezet doet verzoekers argumentatie niet besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit noopt tot het besluit dat de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel eveneens moet worden verworpen. De verwerende partij heeft verschillende redenen aangehaald waarom niet kan worden ingegaan op het verzoek tot naamsverandering en verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid op een onwettige wijze heeft uitgeoefend door de door hem aangehaalde redenen te verwerpen als niet ernstig en de vraag tot naamsverandering te weigeren.

15. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Het tweede middel is genomen uit de schending van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formele motiveringswet).

Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij het administratief dossier ter beschikking dient te stellen en dat hij vervolgens de schending van de materiële motiveringsplicht verder zal uitwerken in zijn memorie van wederantwoord.

Aangaande de schending van de formele motiveringsplicht argumenteert verzoeker dat de bestreden beslissing geen kennis geeft van de pertinente reden tot weigering van de vraag om naamsverandering. De bestreden beslissing is “onvoldoende gesteund [...] en vindt [haar] grondslag in motieven behept met een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. Voorts zijn de gevolgen voor zijn persoon dermate groot en de betrokken belangen dermate hoog dat de korte en summiere redenering van de verwerende partij niet als afdoende kan worden beschouwd.

17. In zijn memorie van wederantwoord argumenteert verzoeker in verband met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht nog dat aangezien de verwerende partij geenszins het nodige onderzoek heeft gedaan naar de feitelijke omstandigheden, niet kan worden besloten dat zij de door verzoeker aangebrachte middelen op afdoende wijze heeft afgewogen tegen het na te streven doel.

18. In zijn laatste memorie wijst verzoeker nog op de gevolgen van de bestreden beslissing en de belangen voor zijn persoon. Hij stelt dat aan zijn

familienaam enkel negatieve ervaringen zijn verbonden. Zolang hij deze naam moet dragen, draagt hij heel zijn verleden mee. Hij heeft met zijn familienaam geen enkele binding, noch ethisch, noch zakelijk of emotioneel en wenst zo snel mogelijk te worden ontdaan van deze naam. Hij wenst de naam te dragen van zijn grootmoeder en aldus met haar te worden verbonden omdat zij de enige is met wie hij een normale relatie heeft gehad.

Beoordeling

19. Luidens artikel 2 van de formelemotiveringswet moeten de individuele bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. De beslissing die aan de betrokkene wordt meegedeeld, moet niet enkel het *dictum* bevatten, maar eveneens de redenen op grond waarvan de beslissing werd genomen. In de beslissing moet echter niet op elk argument dat door de betrokkene wordt aangevoerd afzonderlijk worden geantwoord. Het volstaat dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden.

Artikel 3 van de formelemotiveringswet bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Dit laatste betekent dat de motivering pertinent moet zijn, wat inhoudt dat de motivering duidelijk met de bestreden beslissing moet te maken hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, wat betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De betrokkene moet in de hem aanbelangende beslissing de motieven kunnen lezen op grond waarvan ze werd genomen zodat hij kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met kennis van zaken te oordelen of het zinvol is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

20. Het beginsel van de materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

21. Verzoeker heeft in zijn vraag tot naamsverandering aangevoerd dat zijn familienaam niet meer bij hem past, dat zijn gehele familie overleden is, dat hij afstand wil doen van de afstamming van zijn familie en dat hij nooit een goede band met zijn familie heeft gehad. Omtrent de keuze voor de naam ‘Neefs’ stelt verzoeker dat zijn grootmoeder familie was in rechte lijn van de muzikale familie Neefs en dat hij hun muzikale oeuvre waardeert.

De verwerende partij heeft deze redenen niet aanvaard. Zoals ook reeds uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken (*sub* 11-12), worden in de bestreden beslissing tal van motieven veruitwendigd die specifiek betrekking hebben op de door verzoeker aangehaalde argumenten. Zo stelt de verwerende partij dat verzoekers situatie niet echt uitzonderlijk is en dat de ingeroepen redenen niet ernstig zijn in de zin van de wet van 15 mei 1987. Zij stelt vast dat de naam ‘De Coster’ op zich niet van aard is om enig nadeel te berokkenen. Het blijkt een veel voorkomende naam te zijn. Voorts wordt ook geen enkel bewijs voorgelegd van een fout van de vader die dermate zwaar is dat ze het dragen van zijn familienaam ondraaglijk maakt en een afwijking op de vastheid van naam rechtvaardigt. Omtrent de keuze voor de naam ‘Neefs’ stelt de verwerende partij dat deze niet gerechtvaardigd is en lukraak lijkt te zijn gekozen, dat verzoeker de belangen zou kunnen schaden van de legitieme titularissen van de naam ‘Neefs’ en verwarring zou kunnen stichten aangaande zijn afstamming.

Hieruit blijkt meteen dat de formele motivering van de bestreden beslissing voldoende geïndividualiseerd is en op verzoekers situatie is toegespitst. De bestreden beslissing geeft duidelijk – dit is op een voor de betrokkene begrijpelijke wijze – de determinerende motieven aan op grond waarvan ze werd genomen. Deze motieven zijn afdoende en volstaan om de door verzoeker

gevraagde naamsverandering te weigeren. Dat verzoeker een groot belang hecht aan het verkrijgen van de naam ‘Neefs’ in plaats van ‘De Coster’ doet aan die vaststelling geen afbreuk.

22. Verzoeker toont niet aan dat de artikelen 2 en 3 van de formelemotiveringswet zijn geschonden.

23. Wat de schending van de materiëlemotiveringsplicht betreft, toont de vage kritiek van verzoeker dat de verwerende partij “geenszins het nodige onderzoek heeft gedaan naar de feitelijke omstandigheden” zodat niet kan worden besloten dat zij “de door verzoeker aangebrachte middelen op afdoende wijze heeft afgewogen tegen het na te streven doel”, niet het gebrek aan deugdelijkheid van de motieven aan. In zoverre verzoeker met deze kritiek zou verwijzen naar een gebrek aan zorgvuldigheid bij het onderzoek van zijn aanvraag, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middel waarbij deze grief is verworpen.

24. Het tweede middel is niet gegrond.

V. Rechtsplegingsvergoeding

25. De verwerende partij vraagt verzoeker te veroordelen tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding, begroot als naar recht.

26. Te dezen geniet verzoeker juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van verzoeker als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het in artikel 67, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ vastgestelde minimumbedrag van 140 euro. Uit niets blijkt dat er *in casu* sprake is van een “kennelijk onredelijke situatie” die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 mei 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren